

politicus - Jean- Claude Vanertvelde

Earth Day stond dit jaar in het teken van de plasticvervuiling. Er werd meteen een actiegroepje opgericht onder het motto 'Mei plasticvrij'. Een nobel doel, maar ik krijg meer en meer last van het aanpraten van schuldgevoelens, en ik begin te lijden aan een apocalypsapathie. Het grootste deel, namelijk 92 procent van de plasticsoep in onze oceanen, is afkomstig van grote rivieren, maar geen enkele daarvan stroomt door Europa. Wie door Afrika trekt, struikelt tot in de Sahara over plastic troep, en de Ganges is de grootste riool van India. Slechts 2 procent van de oceaansoep is afkomstig uit Europa en de Verenigde Staten, 82 procent uit Azië en 16 procent uit de rest van de wereld. Er wordt in ons landje nu gerecycleerd, gecomposteerd en verbrand dat het een lieve lust is. Er wordt nu ook biologisch afbreekbaar plastic geproduceerd, maar voor de aanbidders van moeder aarde is zelfs dat procédé nog vloeken in de milieukerk. Plastics zijn immers een bijproduct van fossiele brandstoffen en per definitie uit den boze. Nochtans wordt maar vier procent van de opgepompte olie gebruikt voor het vervaardigen van dit onmisbaar product in onze samenleving. Plastic is een miraculeus materiaal, licht en sterk, warmte- en waterbestendig en niet alleen gebruikt in duizenden consumptiegoederen en industriële toepassingen, maar ook in levensnoodzakelijke variaties zoals artificiële aders, katheters of hartpompen in de geneeskunde. Een komkommer in plastic folie gaat drie keer langer mee in de koelkast. Ik geloof dat we als mens creatief en innovatief genoeg zijn om de uitdagingen waar we voor staan op te lossen zonder dat we moeten doemdenken.

gepensioneerd met minimumpensioen- Erik Martens

Met mijn klein pensioen moet ik letterlijk op de kleintjes letten. Mijn dag ziet er meestal als volgt uit: 's morgens wacht op de thuisverpleging. Ik heb namelijk diabetes en moet twee keer per dag een insulinemeting en –injectie krijgen. Zodra de verpleegster is langs geweest ga ik de deur uit met het hondje. We wandelen via het parkje aan de vaart naar de Aldi waar ik mijn inkopen doe. Ik weet dat het niet zou mogen, maar meestal koop ik frisdrank en koeken. Die zijn individueel verpakt, enerzijds kan je ze moeilijk anders vinden en anderzijds vind ik dit wel gemakkelijker en properder zo. Dan blijven ze langer vers en anders zou mijn hondje ze wel eens van de salontafel kunnen gritsen. Daarnaast koop ik ook lekkers voor mijn hondje: bifi-worstjes en sticks. Die zijn ook individueel verpakt. Tja, de winkel biedt ze zo aan en het hondje is er verlekkerd op. Er is niet veel dat ik daar kan aan doen. Ik stoer me wel aan het zwerfvuil in het parkje waar we gaan wandelen. Ik vind dat de stad veel meer zou moeten langskomen om het afval op te ruimen. Op een zonnige dag zijn de vuilbakken dikwijls overvol en dan kan ik met mijn afval nergens naartoe. Ik leg het dan naast de vuilbak... de stadsdiensten komen dan wel langs om het op te ruimen. Na mijn bezoekje aan de aldi en het parkje, keer ik terug naar huis, en wacht opnieuw op de thuisverpleging terwijl ik televisie kijk. Van de plastic soup heb ik wel eens iets gezien op de televisie. Triestig... maar dat is niet iets waar jij of ik meteen iets kunnen aan doen.

activiste mei plasticvrij- Chantal Koraski

Een gewoonte of levensstijl kan zo ingeburgerd raken dat niemand zich er echt vragen bij stelt. Zelf ben ik me al jaren bewust van de nadelen van te veel vlees, suikers en alcohol. Maar over de schadelijke gevolgen van plastic? Daar had ik nog nooit bij stilgestaan. Tot daar plots dan dat onderwaterfilmpje is dat me naar de keel grijpt. Een oproep op sociale media met de vraag of we hier iets aan kunnen doen. Ik word bruusk wakker geschud. Hoezeer mijn hoofd ook zegt dat ik geen tijd heb voor gevechten tegen de bierkaai, ik moet mijn gevoel volgen: we kunnen niet anders, het *moet*! En daar zitten we dan even later op een winterse middag met een paar ondernemende vrouwen rond de tafel, te broeden op een plan: mei plasticvrij. Iedereen moet meedoen, minder zal niet helpen. Eerst willen we het nog een jaar uitstellen, maar dan beseffen we dat er geen tijd te verliezen valt: dit is het moment omdat er kinderen van ons eigen bloed rondlopen die straks nog een leefbare planeet nodig hebben en de kans verdienen op een sterk en weerbaar nageslacht. 'Ik wil mijn kinderen recht in de ogen kunnen kijken en zeggen: ik ben bezig met jullie toekomst'. 'Samen' is overigens het kernwoord. Dit is een actie die enkel kan werken als alle partijen beseffen dat er iets groters op het spel staat dan enkel het persoonlijke belang. Samen kunnen we een tsunami aan kracht ontketenen, om te realiseren wat misschien onmogelijk lijkt. Ik hoop van harte dat ik nog iets van een plasticarmere wereld mag meemaken. Maar daarvoor ga ik niet op Europa wachten. Ik weer plastic nu zo goed als volledig uit mijn leven!

jonge IT'er- Ronald Bertens

Ik heb een druk leven: ik werk, verbouw mijn huis, train voor een triathlon en bezoek daarnaast bijna elke avond wel iemand van mijn vrienden of familie. Ik vind mijn sociale contacten heel belangrijk. Gelukkig heb ik een bedrijfswagen met tankkaart. Hoewel ik daarnaast veel met de fiets doe, terwijl train ik voor de triathlon. Zwerfvuil is een probleem, maar ik zorg er voor dat ik er niet aan bijdraag en ik sorteer correct. Dat afval wordt ofwel gerecycleerd ofwel verbrand. Dat komt dus niet in de natuur of de zee terecht. Ik heb wel sympathie voor initiatieven zoals zwerfvuilacties, maar ben er zelf niet zo mee bezig. Wat haalt het ook uit, een week na een zwerfvuilactie ligt er vaak alweer afval in de straat.

Wat betreft plastic verpakkingen: ik let er niet echt op of iets nu veel of weinig verpakt is. Ik koop meestal waar ik op dat moment zin in heb. Mochten er alternatieven in de supermarkt aangeboden worden, dan sta ik daar zeker achter maar nu naar winkels zoals de Ohne gaan, vraagt te veel tijd én geld. Misschien dat ik in de toekomst dit wel eens overweeg...